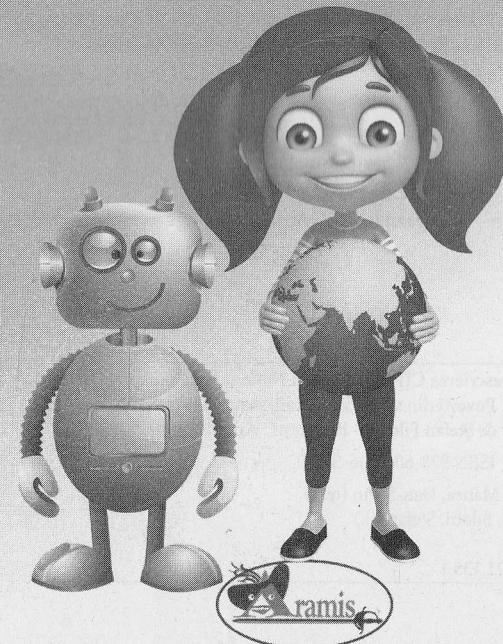

Biblioteca poveștilor magice

Povești din VIITOR

Repovestite de
Dan-Sorin Manea

BIBLIOGRAFIE SCOLARĂ RECOMANDATĂ

Redactare: Iuliana Voicu
Ilustrații: Ștefan Filotti
DTP: Irina Geambășu
Corectură: Eugenia Oprea

ISBN 978-606-706-548-0

Copyright © 2017 Aramis Print s.r.l. toate drepturile rezervate

Aramis Print s.r.l. • Redacția și sediul social:
B-dul Metalurgiei nr. 46-56, cod 041833,
sector 4, București, O.P. 82-C.P. 38
tel.: 021.461.08.10/ 14/ 15; fax: 021.461.08.09/ 19;
e-mail: office@edituraaramis.ro; office@megapress.ro
Departamentul desfacere: tel.: 021.461.08.08/ 12/ 13/ 16
fax: 021.461.08.09/ 19; e-mail: desfacere@edituraaramis.ro

www.megapress.ro

Tipărit la MEGApess holdings s.a.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Povești din viitor / texte adaptate de Dan-Sorin Manea ;
il. de Ștefan Filotti. – București : Aramis Print, 2017

ISBN 978-606-706-548-0

I. Manea, Dan-Sorin (text)
II. Filotti, Ștefan (il.)

821.135.1

CUPRINS

Gulliver în țara lilliputanilor	4
după Jonathan Swift	
Micul prinț	16
după Antoine de Saint-Exupéry	
O lume dispărută	28
după Arthur Conan Doyle	
Peter Pan și Wendy	50
după J.M. Barrie	
Pinocchio	66
după Carlo Collodi	
Războiul lumilor	82
după H.G. Wells	

GULLIVER ÎN ȚARA LILLIPUTANILOR

după Jonathan Swift

Am fost al treilea dintre cei cinci fi ai părinților mei și mi-am petrecut copilăria la mica moșie a familiei din comitatul Nottingham. La vîrstă de 14 ani, tata m-a trimis la colegiul din Cambridge, unde am stat și am învățat cu multă râvnă vreme de trei ani. Următorii patru ani am slujit ca ucenic la un vestit chirurg din Londra. Pe lângă ceea ce am învățat de la acesta, am studiat navigația și alte științe, ca matematica și geografia, pentru că visam să călătoresc pe mare. Am urmat apoi încă doi ani și jumătate cursuri de medicină, iar după încheierea studiilor m-am angajat ca medic pe o corabie. Mi-am petrecut apoi ani de zile călătorind pe mare, pe mai multe corăbii, spre mai toate colțurile lumii. În tot acest timp, am văzut și am învățat foarte multe lucruri.

Așa am pornit spre Mările Sudului, pe o corabie numită *Antilopa*. Într-o zi, s-a pornit o furtună cumplită și valurile au împins nava pe care mă aflam către o stâncă, sfărâmând-o. Nu am reușit să scăpăm decât șase oameni. Valurile ne-au lovit cu putere și barca în care ne aflam s-a răsturnat. Nu știu ce s-a întâmplat cu ceilalți tovarăși ai mei, dar eu am înnotat cât am putut. Din fericire, atunci când nici nu mai speram, am ajuns pe țărmul unei insule pustii unde nu se zarea nici picior de om. Eram atât de obosit, încât m-am întins pe o pajiște și am adormit.

Când m-am trezit, am încercat să mă ridic, însă nu am putut. Ceva mă ținea la pământ. Priveam spre cer, iar soarele ardea cu putere. Mă simțeam de parcă aveam corpul legat cu niște fire subțiri. Până și părul îmi era prins de niște țăruși bătuți în pământ. În jurul meu era un zgomot nedeslușit și mi se părea că pe corp mi se plimbau niște gângăni. La un moment dat, de bărbia mea s-a apropiat ceva. Am coborât privirea și am zărit un omuleț. Nu era mai mare de o palmă și ținea în mâini un arc cu o săgeată, gata să tragă. În spate avea o tolbă plină cu săgeți. Nu era singur. Era însoțit de alte câteva sute

de omuleți asemănători. La vederea lor am țipat cât am putut de tare. Speriați, micuții au luat-o la fugă, căzând de-a valma de pe mine. M-am zbătut și am reușit să rup o parte dintre firele care mă țineau la pământ.

Omuleții n-au fugit departe. La comanda unuia, s-au strâns și au trimis către mine o salvă de săgeți, urmată de o alta. Erau ca niște ace care mă înțepau. Mi-am acoperit fața și am încercat să stau liniștit, să nu-i sperii din nou și să nu-i provoc.

Văzând asta, omuleții au încercat să-mi vorbească. Le-am spus prin semne că mi-e foame și sete, iar ei mi-au adus mai multe coșuri în care se găseau mâncare și băutură din belșug: pulpe de oaie sau de porc, dar foarte mititele; numeroase pâini, nu mai mari decât boabele de piper; butoiașe cu vin, să-mi potolesc setea.

După ce m-am saturat, în fața mea a venit un dregător de seamă, care mi-a spus că împăratul acelei țări poruncise să fiu dus în capitală. Am cerut să mă eliberez, să merg pe propriile-mi picioare, însă dorința conducătorului țării era să fiu dus legat de o căruță mare trasă de o mie cinci sute de cai

mititei, pe măsura omuleților. Pentru a se asigura că acest lucru avea să se întâmple, în vinul pe care îl băusem a fost amestecat un somnifer, aşa că am dormit cât timp a durat călătoria.

În apropierea orașului către care ne îndreptam se afla un templu părăsit, suficient de mare încât să pot încăpea în el. Am fost găzduit acolo, iar mii de omuleți, în frunte cu împăratul, au venit să mă vadă.

Fierarul orașului mi-a îndepărtat firele care mă imobilizau și le-a înlocuit cu niște lanțuri cam de dimensiunea celor pe care le poartă oamenii obișnuiti la gât. Lanțurile îmi dădeau posibilitatea de a mă mișca, ba chiar puteam face și câțiva pași. Când m-am ridicat în picioare, am putut vedea că întregul ținut era ca o grădină nesfârșită. Orașul care se zărea în apropiere arăta ca în povesti. Am făcut cunoștință cu împăratul, care era ceva mai înalt decât supușii săi. S-a dovedit curajos venind foarte aproape de mine. A poruncit să mi se aducă mâncare și băutură, iar la plecare a lăsat soldații din gardă să mă păzească de multimea curioasă. Chiar și aşa, câțiva omuleți obraznici s-au încumetat să tragă cu arcul în mine. Drept pedeapsă, șeful gărzii

i-a prins și mi i-a dat să-i pedepsesc. M-am prefăcut că-i mănânc, după care i-am eliberat, iar soldaților și celorlalți curioși le-a plăcut gestul meu. În zilele ce au urmat mi s-au adus profesori care să mă învețe limba omuleților.

Împăratul a căpătat și mai multă încredere în mine după ce i-am predat armele și i-am lăsat pe ofițerii lui să-mi controleze buzunarele, oferindu-le toate obiectele pe care le aveam și care păreau a fi primejdioase.

Apoi m-am împrietenit cu câțiva dintre miniștri împăratului. Am aflat că țara se numea Lilliput și am admirat cu surprindere felul în care era construită lumea lor. Științele ocupau un loc de cinste, iar locuitorii erau niște oameni harnici și foarte ingenioși. Și armata lor era foarte bine organizată. Într-o zi, împăratului i-a venit ideea năstrușnică de a-și pune trupele să defileze, iar pe mine să stau drept, cu picioarele depărtate, astfel încât șirurile de soldați să mărșăluiască printre ele ca pe sub un arc de triumf.

Însă nu totul era perfect în Lilliput. Unii nu priveau cu ochi buni faptul că împăratul mă plăcea

și că pentru găzduirea mea se consuma mâncarea și băutura care ar fi ajuns pentru 1 700 de lilliputani. Am încercat să fiu de folos promițându-i împăratului ajutor împotriva oricărui cotropitor.

În Lilliput se confruntau două partide – unul susținea tocurile joase, iar celălalt, tocurile înalte –, iar lupta lor era atât de înverșunată, încât putea slăbi forța militară a țării. Rivala Lilliputului, împărația din insula vecină, Blefuscu, atât aștepta.

Cu ani în urmă, pe când bunicul împăratului de astăzi era copil, se obișnuia ca ouăle fierte să fie sparte în capătul de jos, mai turtit. Încercând să facă asta, copilul s-a tăiat la deget, iar tatăl lui, împăratul de atunci, a dat o lege prin care a decis ca ouăle să se spargă la capătul mai ascuțit. În cazul nesupunerii, pedepsele erau foarte aspre. Poporul s-a răsculat de șase ori de-a lungul timpului împotriva acestei legi. Cei care susțineau spargerea oului fier la capătul turtit, cunoscuți sub numele de Capete-turtite, au fost atât de înverșunați încât au plecat din țară, căutând ajutor la împăratul vecin din Blefuscu. De atunci, rivalitatea dintre Lilliput și Blefuscu nu a mai cunoscut limite.

În războiul îndelungat dintre cele două regate și-au pierdut viața foarte mulți omuleți, iar locuitorii din Blefuscu erau pe punctul de a invada pe mare statul vecin Lilliput.

În aceste condiții, am pus la cale un plan ce urmărea capturarea flotei inamice, pe care i l-am prezentat împăratului lilliputanilor. Înarmat cu frânghii și cărlige, am așteptat un moment favorabil pentru a trece canalul ce despărțea cele două împărații. Am ajuns pe țărmul insulei Blefuscu înnot, profitând de creșterea nivelului mării. Când m-au văzut lângă flotă, blefuscanii s-au speriat atât de tare, încât cei mai mulți și-au căutat salvarea sărind în apă. Alții au încercat să lupte trăgând spre mine o multime de săgeți, iar eu mi-am pus ochelarii ca să nu mă nimerească vreuna în ochi. Am agățat corăbiile cu câte un cărlig aflat la capătul unei frânghii, după care am încercat să le trag. N-am reușit însă pentru că erau bine ancorate. Am scos briceagul și am tăiat legăturile ancorelor profitând că nivelul apei scăzuse și puteam merge pe fundul canalului. Am pornit apoi spre țărmul Lilliputului trăgând după mine cele cincizeci de corăbi. Pe mal, lilliputanii

mă aclamau, iar împăratul mi-a acordat titlul de nardac, un titlu glorios.

Din păcate, fapta mea nu a făcut decât să sporărească ambitia împăratului, care voia acum să cuceră Blefuscu, să transforme insula într-o simplă provincie și să-i înlăture pe cei din tabăra Capetelor-turtite. M-am împotrivit unui asemenea plan și, în ciuda faptului că o parte a miniștrilor erau de partea mea, împăratul nu m-a iertat niciodată. După doar câteva zile, o solie din regatul vecin a venit să ceară încheierea păcii, care le aducea mai multe avantaje celor din Lilliput.

Solii din Blefuscu, recunoscători că m-am opus invadării insulei lor, mi-au făcut invitația de a-i vizita.

După cum am mai spus, de când mă împotrivisem planurilor lui, împăratul din Lilliput nu mă mai privea cu ochi buni. Acest lucru a înlesnit intrigile dușmanilor mei. Curând, meritele mele aveau să fie uitate și puteam fi judecat pentru vreo vină inventată. M-am folosit de invitația solilor și am plecat în vizită la împăratul din Blefuscu unde am fost bine primit.

La trei zile după sosire, plimbându-mă pe o coastă a insulei, am zărit în apă o barcă răsturnată, care